

Uit: Aan de Stroom Jaargang 3 nr. 24

De koninklijke bruiloft

De dienaren van de koning gingen de wegen op en brachten allen mee die zij daar aantroffen, slechten zowel als goeden en de feestzaal werd met gasten gevuld. Toen de koning binnentrad om zijn gasten welkom te heten, zag hij onder hen een mens die geen bruiloftsgewaad droeg. Hij sprak tot hem: 'Mijn vriend, hoe zijt gij hier binnen gekomen en draagt niet het bruiloftsgewaad? Daarop verstomde deze mens. Toen sprak de koning tot zijn knechten: 'Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem in de duisternis buiten. Daar heerst geweeklaag en tandengeknars'. Want aan velen is de roep uitgegaan maar slechts enkelen is het gegeven aan de roep gehoor te geven en zich op weg te begeven'.

Mattheus 22, 01 – 20

Het is bijzonder dat we als mens handen en voeten hebben en wat we daarmee niet allemaal kunnen doen. In de fijne motoriek van beide komt tot uitdrukking dat ze vanuit een heel andere sfeer zijn gevormd dan dit bij het dier het geval is: van boven. We kunnen ons oprichten en we kunnen handelen. Daarin bezitten we de gave van de vrijheid die van boven stamt waar geestelijke machten met onzichtbare handen scheppend bezig zijn. 'Christus in ons handen heffen'. De handen en voeten van de mens zijn nooit zo ingezet als nu het geval is: de technische hulpmiddelen op haast alle gebieden van het leven zijn in ieder opzicht overweldigend. Maar niet alleen tot heil en voortgang van de mensheid.

Wat in die zin in zogenaamde vrijheid is gecreëerd en dag en nacht ter beschikking staat, werkt in toenemende mate met grote dwingendheid op ons terug. De doorgaans in het mooiste design vormgegeven machines met hun geniale techniek dringen de mens hun ritme en tempo op. Gebonden aan handen en voeten.

Hoe komt het dat wij geketend lijken te worden hoe meer wij als moderne mens handelen? Dat wij onvrij worden? Is het niet omdat wij verzuimen naar de bruiloft te komen waarvan het evangelie spreekt? Dat wij verzuimen innerlijk plaats te nemen aan de tafel in dat bovenzinnelijke rijk waaruit onze vrijheid stamt en van waaruit we begenadigd zijn met onze handen en voeten?

Wanneer we die alleen gebruiken om onze aardse behoeften te bevredigen en ze louter in dienst te stellen van ons egoïsme dan slaat de vrijheid die ons is toebedeeld om in het tegendeel.

Het geween en tandengeknars zal niet verstommen en gejaagdheid niet eindigen wanneer we ons er niet op bezinnen vanwaar onze vrijheid ten diepste komt en wat haar doel is. Zolang we ons eigen wezen niet met dat hemelse licht als een bruiloftsgewaad omhullen door ons die wereld toe te wenden.

In het stille en steeds weer gezochte cultische gebed waar de handen en voeten tot rust komen, werkt een bevrijdende kracht. Welk verhaal men ook meebrengt: wanneer men zich trouw en energiek op de hemel richt dan vormt zich in de loop van de tijd een waardig gewaad voor de ziel: een bruiloftsgewaad.

En de koning, de Heer van het mensenlot, laat zijn blik op die mens rusten en spreekt hem daarbij aan als zijn vriend zoals het evangelie dat beschrijft. Als iemand die geestelijk met hem verbonden is, als een broeder.

Ook wanneer we steeds opnieuw als vanzelfsprekend staan voor de opgaven en de handelingen van alledag kunnen we ons verbonden weten met een machtige helper in die andere wereld die ons bijstaat om innerlijk vrij te blijven bij alles wat we doen: overal waar we onze voeten zetten en met onze handen scheppen. 'Het licht van Christus in het licht van onze dag'.

Ignaz Stegeman